

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 15 listopada 2018 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący:	<i>Przewodniczący GKO:</i>	Mariusz Jerzy Golecki
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Sławomir Franek (spr.)
	<i>Członek GKO:</i>	Janusz Sarnowski
Protokolant:		<i>Bartosz Głuszko</i>

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Arkadiusza Babczuka**, po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 10 września 2018 r., i 15 listopada 2018 r., odwołań wniesionych przez Obrońców Obwinionych:

1) Pana (1) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Wiceprezesa (...),

2) Pana (2) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Sekretarza Generalnego (...),

od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw finansów publicznych z dnia 9 maja 2018 r., sygn. akt:BDF3.4801.9.2018 którym Komisja uznała Obwinionych za odpowiedzialnych za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w **art. 9 pkt 1** ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1311 ze zm.) polegających na wykorzystaniu niezgodnie z przeznaczeniem części dotacji w łącznej wysokości 14.451 zł przy realizacji umowy Nr

Sygn. akt BDF1.4800.64.2018

2015/0156/0074/UDot/40/DSW z dnia 8 kwietnia 2015 r. na realizację zadania publicznego *Przygotowania zawodników (...)*, zawartej z Ministrem Sportu i Turystyki, poprzez dokonanie wydatków na konserwację i usuwanie awarii przez firmę (...), nieujętych w Programie dofinansowania, poprzez zatwierdzenie do wypłaty:

- w dniu 23 lipca 2015 r. (data naruszenia) faktury VAT Nr 17/2015 (FVZ 742) z dnia 1 lipca 2015 r. na kwotę 9.840 zł, z czego w ramach ww. umowy sfinansowano kwotę 6.451 zł,
- w dniu 5 listopada 2015 r. (data naruszenia) faktury VAT z Nr 28/2015 (FVZ 1233) z dnia 1 października 2015 r., na kwotę 9.840 zł, z czego w ramach ww. umowy sfinansowano kwotę 8.000 zł.

Komisja Orzekająca I instancji odstąpiła od wymierzenia kar Obwinionym oraz obciążyła każdego z osobna obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 316,18 zł.

orzeka:

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458 z późn. zm.) uchyla orzeczenie Komisji I instancji i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Międzyresortową Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw finansów publicznych.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

Uzasadnienie

Międzyresortowa Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw finansów publicznych (dalej MKO lub Komisja) w dniu 9 maja 2018 uznała (1) oraz (2) za winnych naruszeń art. 9 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1458 ze zm.) (dalej uondfp) w związku z art. 4 ust. 1 pkt. 4 uondfp, polegających na wykorzystaniu niezgodnie z przeznaczeniem części dotacji w łącznej wysokości 14.451 zł przy realizacji umowy Nr 2015/0156/0074/UDot/40/DSW z dnia 8 kwietnia 2015 r. na realizację zadania publicznego *Przygotowania (...)*, zawartej z Ministrem Sportu i Turystyki, przez dokonanie wydatków na konserwację i usuwanie awarii przez firmę (...), nieujętych w Programie dofinansowania, poprzez zatwierdzenie do wypłaty:

Sygn. akt BDF1.4800.64.2018

- w dniu 23 lipca 2015 r. (data naruszenia) faktury VAT Nr 17/2015 (FVZ 742) z dnia 1 lipca 2015 r. na kwotę 9.840 zł, z czego w ramach ww. umowy sfinansowano kwotę 6.451 zł,

- w dniu 5 listopada 2015 r. (data naruszenia) faktury VAT z Nr 28/2015 (FVZ 1233) z dnia 1 października 2015 r., na kwotę 9.840 zł, z czego w ramach ww. umowy sfinansowano kwotę 8.000 zł.

Komisja na podstawie art. 36 ust. 1 uondfp odstąpiła od wymierzania kary obu Obwinionym a na podstawie art. 167 ust. 1 uondfp obciążyła każdego z Obwinionych obowiązkiem uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztami postępowania w wysokości 316,18 zł.

Orzeczenie to było wynikiem wniosku o ukaranie (1) oraz (2), pełniących w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcje odpowiednio Wiceprezesa (...) oraz Sekretarza Generalnego (...), złożonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych (MKO nr BDF3.4880.133.2017(10) z dnia 27 lutego 2018 r.) skierowanego do MKO. Podstawą wniesienia przez Zastępcę Rzecznika wniosku o ukaranie było zawiadomienie Ministra Sportu i Turystyki z dnia 14 listopada 2017 r. Nr DKN-WK.093.26.2016.AŚ o okolicznościach wskazujących na naruszenie dyscypliny finansów publicznych w (...).

Komisja w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia stwierdziła, że zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 pkt 1 uondfp, odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlegają zarówno (2), jak i (1), pełniący w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcje odpowiednio Dyrektora Zarządzającego (...) (w momencie zawarcia umowy Głównego Księgowego) i Wiceprezesa Zarządu (...) - jednostki niezaliczanej do sektora finansów publicznych, której przekazano do wykorzystania lub dysponowania środki publiczne.

Zdaniem MKO Obwinieni byli odpowiedzialni za prawidłowe wykorzystanie dotacji i mieli pełną informację o przeznaczeniu i celu dotacji.

Przy dokonywaniu oceny prawnej rozpatrywanych spraw, Komisja kierowała się przepisami wyrażonymi w art. 126 i 127 ustawy o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077), zgodnie z którymi dotacje podlegają szczególnym zasadom rozliczania i przeznaczone są na finansowanie lub dofinansowanie zadań publicznych. Zdaniem Komisji dotacja udzielona przez Ministra Sportu i Turystyki została wykorzystana na wydatki niemieszczące się w formule dotacji określonej w umowie Nr 2015/0156/0074/UDot/40/DSW z dnia 8 kwietnia 2015 r. i załącznikach do niej. Jednym z załączników do przedmiotowej umowy jest katalog kosztów w zakresie realizacji zadań publicznych ze środków budżetu państwa związanych z przygotowaniem zawodników (...). W przedmiotowym dokumencie określono rodzaje kosztów pośrednich obsługi szkolenia i jako jedno z kosztów pośrednich wskazane zostały koszty najmu lokalu – nie wskazano natomiast jako kosztów pośrednich kosztów konserwacji

budynku, w odróżnieniu np. do kosztów zakupu urządzeń biurowych oraz oddzielnie przewidzianych kosztów konserwacji urządzeń biurowych czy środków transportu.

Komisja wskazała, że wydatki na konserwację i usuwanie awarii budynku, w którym znajduje się siedziba (...), wynikają z odrębnej umowy zawartej przez (...)z firmą (...) i nie są objęte katalogiem kosztów, stanowiącym załącznik do umowy dotacyjnej z dnia 8 kwietnia 2015 r. Komisja stwierdziła, że przedmiotowe wydatki zostały zatwierdzone do wypłaty przez Obwinionych, odpowiedzialnych za prawidłową realizację umowy dotacyjnej. Komisja uznała, że zatwierdzenie do wypłaty ze środków pochodzących z dotacji kosztów konserwacji i usunięcia awarii w najmowanym budynku, nastąpiło na skutek niezachowania przez Obwinionych należytej staranności przy realizacji przyjętych na siebie zobowiązań.

Na podstawie art 36 ust. 1 uondfp Komisja odstąpiła od wymierzenia kary Obwinionym (1) i (2).

Odstępując od wymierzenia Obwinionym kary Komisja wzięła pod uwagę fakt, iż obaj Obwinieni nie figurują w rejestrze prowadzonym przez Główną Komisję Orzekającą na podstawie art. 188 uondfp a także okoliczność, że (...) zwrócił zakwestionowaną kwotę wraz z odsetkami na konto Ministerstwa Sportu i Turystyki w dniu 22 grudnia 2016 r. Dodatkowo, jako okoliczność łagodzącą, w ocenie Komisji, na uwzględnienie zasługiwał również fakt, że wysokość kwoty dotacji której dotyczył zarzucany Obwinionym czyn zabroniony była stosunkowo niewielka (14.451 zł) w odniesieniu do całości kwoty dotacji udzielonej (...) (6.588.889 zł.). Komisja postanowiła wziąć pod uwagę również, jako przemawiającą na korzyść Obwinionych okoliczność, iż działalność Związku w zakresie objętym kontrolą w zakresie prawidłowości wydatkowania przez (...) środków budżetu państwa na przedmiotowe zadanie publiczne, została przez Ministerstwo Sportu i Turystyki oceniona pozytywnie mimo stwierdzonych nieprawidłowości.

Od tego orzeczenia zostały złożone odwołania.

Obrońca Obwinionego (1) stwierdził, że w przedmiotowej sprawie MKO nie dokonała należytych ustaleń i oceny dowodów w zakresie odnoszącym się do uznania, czy koszty odnoszące się do kosztów najmu, inne niż czynsz najmu, stanowią koszty, które mogą zostać rozliczone w ramach umowy dotacyjnej. Zdaniem obrońcy wskazanie kosztów wynajmu, jako rodzaju kosztów, które z tej dotacji mogą być rozliczane świadczy o tym, że pojęcie kosztów wynajmu nie odnosi się wyłącznie do czynszu najmu i nie istnieją powody, dla których powinno być w ten sposób interpretowane. Jego zdaniem sam fakt wyodrębnienia

kosztów bieżącej konserwacji przedmiotu najmu z faktur za najem, nie przesądza o tym, że faktury te nie obejmują kosztów najmu i powinny pozostawać poza kategorią kosztów, które mogłyby być pokryte ze środków pochodzących z dotacji. Oznacza to, że wyodrębnienie kosztów bieżącej obsługi od samego czynszu najmu nie sprawia, że oba te koszty nie mogą być rozliczone z dotacji w ramach kosztów wynajmu lokalu, o którym mowa w katalogu kosztów stanowiącym załącznik do umowy dotacyjnej. Świadczy o tym ponadto fakt, że faktury na te koszty wystawiane są przez wynajmującą (...) lokal spółkę (...) co miesiąc, wraz z fakturami obejmującymi sam czynsz najmu tego lokalu. Obrońca wskazuje wobec powyższego, że brak jest jakichkolwiek przesłanek, które pozwalałyby na uznanie winy Obwinionego w zakresie naruszenia dyscypliny finansów publicznych. W takiej sytuacji Obrońca (1) wniósł w odwołaniu o:

- zmianę zaskarżonego Orzeczenia i uniewinnienie Obwinionego, względnie
- umorzenie postępowania, względnie
- w razie uznania, że brak jest podstaw do umorzenia postępowania, a materiał dowodowy w sprawie został oceniony nieprawidłowo, o uchylenie zaskarżonego Orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez MKO.

Obrońca Obwinionego (2) wniósł w odwołaniu o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie Obwinionego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania. Wskazał, że Obwiniony - wbrew twierdzeniom MKO - w datach zatwierdzenia faktur o numerach: 17/2015 i 28/2015, tj. w dniach 23 lipca 2015 i 5 listopada 2015 r., nie pełnił funkcji Sekretarza Generalnego(...), zaś był tylko Dyrektorem Zarządzającym i jako Dyrektor Zarządzający zatwierdzał tylko prawidłowość usług wykonanych przez firmę (...), tj. prowadzenia bieżącej konserwacji i usuwania awarii. Nie był natomiast uprawniony do wiążącego wskazania jako źródła finansowania, dla wykonanych usług stanowiących podstawę do wystawienia ww. faktur, dotacji przekazanych przez Ministra Sportu i Turystyki, a z żadnych dokumentów nie wynika, że mógł o tym decydować. Obwiniony co najwyżej zatwierdził płatność faktury nr 17/2015 i 28/2015, ale ze środków własnych (...). Nie był więc osobą, która zdecydowała, że wydatki na konserwację i usuwanie awarii przez firmę (...) będą płatne ze środków Ministerstwa Sportu i Turystyki na podstawie umowy. Ponadto Obrońca zwrócił uwagę, że wydatki na konserwację i usuwanie awarii w budynku przy ul. (...) są nieodłącznym elementem wynajmu lokalu i brak było jakichkolwiek podstaw, żeby klasyfikować je w inny sposób. Wskazał także, że Komisja nie uwzględniła okoliczności przemawiających na korzyść Obwinionego, które świadczą o znikomej szkodliwości

naruszenia dyscypliny finansów publicznych a okoliczności te zostały wzięte pod uwagę jedynie przy rozstrzygnięciu o karze. Zdaniem Obróńcy MKO nie dokonała więc określenia stopnia szkodliwości zarzucanych czynów dla finansów publicznych, podczas gdy w opinii Obwinionego stanowią one negatywną przesłankę dochodzenia odpowiedzialności Obwinionego za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ze względu na znikomy stopień szkodliwości.

GKO po zbadaniu sprawy uznała, że zaskarżone orzeczenie MKO nie może być utrzymane w obiegu prawnym i postanowiła je uchylić oraz przekazać sprawę do ponownego rozpoznania z przyczyn opisanych poniżej.

GKO w pierwszej kolejności dokonała oceny stanu prawnego obowiązującego w czasie zarzucanego czynu i w czasie orzekania. Przepis art. 24 ust. 1 uodfnp nakazuje by rozpoznając i oceniając popełniony czyn stosować przepisy ustawy obecnie obowiązującej, chyba że przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu były względniejsze dla sprawcy. Do oceny czynu będących przedmiotem niniejszego postępowania, GKO postanowiła stosować przepisy obowiązujące w dniu orzekania, uznając iż przepisy obowiązujące w dacie zarzucanego czynu nie są względniejsze dla Obwinionych.

Odnosząc się do podniesionej w odwołaniach Obwinionych kwestii, czy koszty odnoszące się do kosztów najmu, inne niż czynsz najmu, stanowią koszty, które mogą zostać rozliczone w ramach umowy dotacyjnej GKO wzięła pod uwagę, zgodnie z zapisami kodeksu cywilnego (tj. z dnia 10 maja 2018 r. Dz.U. z 2018 r. poz. 1025 ze zm., dalej k.c.), że oprócz obowiązku uiszczania czynszu strony mogą w umowie najmu nałożyć na najemcę dalsze obowiązki, np. uiszczanie opłat związanych z korzystaniem z przedmiotu najmu (zob. np. wyr. SA w Katowicach z 2.4.1996 r., I ACr 133/96, OSA 1998, Nr 9, poz. 37). Jednocześnie to wynajmującego obciążają tzw. naprawy konieczne. Są to naprawy, bez których dokonania rzecz nie jest przydatna do umówionego użytku (zob. wyr. SA w Krakowie z 19.1.2015 r., I ACa 1427/14). Inne naprawy (tzw. drobne) obciążają najemcę (art. 662 § 2 k.c.), przy czym odmienny rozkład ciężarów związanych z utrzymaniem przedmiotu najmu określać może umowa stron (zob. wyr. SN z 12.1.2012 r., II CSK 283/11). Stąd też GKO uznała, że podstawą oceny, które kategorie kosztów obciążają poszczególne strony umowy powinna być analiza umowy najmu. MKO w swoim orzeczeniu nie odniosła się do treści umowy najmu, która nie znajdowała się w dostępnym Komisji materiale dowodowym. Pamiętać przy tym należy, na co słusznie zwrócono uwagę w odwołaniach, że w myśl art. 89 ust. 1 uodfnp organ prowadzący postępowanie jest obowiązany do wyczerpującego zebrania i wszechstronnego

rozpatrzenia materiału dowodowego. Stąd też GKO postanowiła uzupełnić materiał dowodowy o umowę najmu. Z treści umowy najmu zawartej 1 lutego 2014 r. między Wynajmującym a (...) (Najemcą) wynika, że niezależnie od zapłaty czynszu Najemca zobowiązuje do pokrycia kosztów opłat eksploatacyjnych (punkt 4.2.1 umowy najmu). Na koszty eksploatacyjne składają się zgodnie z treścią tej umowy: koszty za media (woda, odprowadzanie ścieków, energia elektryczna, gaz), koszty utrzymania dźwigu osobowego (eksploatacja, konserwacja, dozór techniczny), utrzymanie porządku wokół budynku (punkt 4.2.3 umowy najmu). Ponadto Najemca zobowiązał się do pokrycia na koszt własny: opłat za ochronę i monitoring, opłat telekomunikacyjnych, kosztów sprzątnięcia pomieszczeń, kosztów ubezpieczenia (punkt 4.2.4 umowy najmu). Należy zwrócić uwagę, że w żadnej z wymienionych pozycji nie pojawiają się koszty bieżącej konserwacji i usuwania awarii. Jednocześnie w punkcie 5.1 umowy najmu wskazano, że to Wynajmujący zapewnia właściwe funkcjonowanie instalacji oraz urządzeń infrastruktury technicznej, a także w razie potrzeby wymianę urządzeń lub ich części. Z zapisu tego GKO wywiodła, że w świetle postanowień umowy najmu to na Wynajmującym ciąży obowiązek konserwacji i usuwania usterek (bo tak rozumieć należy zapewnienie funkcjonowania instalacji oraz urządzeń infrastruktury technicznej wraz z wymianą w razie potrzeby urządzeń lub ich części). Wprawdzie 1 lutego 2014 (...) zawarł z firmą (...) umowę na prowadzenie bieżącej konserwacji i usuwania drobnych awarii, ale zdaniem GKO umowy tej nie można w żaden sposób wiązać z umową najmu, gdyż jej zapisy przeczą zapisom punktu 5.1 umowy najmu określającej, że to na Wynajmującym ciąży obowiązek zapewnienia właściwego funkcjonowania instalacji oraz urządzeń infrastruktury technicznej, a także w razie potrzeby wymiany urządzeń lub ich części.

Zdaniem GKO trudno w takiej sytuacji uznać, że koszty wynikające z zawartej z firmą (...) umowy na prowadzenie bieżącej konserwacji i usuwanie drobnych awarii mogły być pokrywane ze środków pochodzących z dotacji, skoro w umowie dotacyjnej wskazano, że katalog kosztów, które mogą być rozliczone z dotacji obejmuje koszty najmu, a w umowie najmu wskazano, że to wynajmujący zapewnia właściwe funkcjonowanie instalacji oraz urządzeń infrastruktury technicznej. GKO rozważyła przy tym treść umowy z firmą (...) z obowiązkami najemcy wynikającymi z art. 652 ust. 2 k.c. wskazującego, że drobne nakłady połączone ze zwykłym użytkowaniem rzeczy obciążają najemcę. GKO uznała, że zakres prac wynikających z realizacji umowy z firmą (...) znacząco przekracza drobne nakłady, których przykładowy katalog zawarty jest w art. 681 k.c., co tylko wzmocniło argument, że zapisy umowy z firmą (...) wykraczają poza treść umowy najmu, a więc nie powinny stanowić

podstawy do uwzględniania kosztów z niej wynikających w rozliczeniu przyznanej (...) dotacji. Ponadto nie znalazło potwierdzenia w faktach twierdzenie Obwinionych, że koszty dokonania bieżącej konserwacji przedmiotu najmu zostały wyodrębnione z czynszu najmu. Nigdy bowiem nie została podpisana pomiędzy wynajmującym a najemcą umowa najmu uwzględniająca w ramach kosztów czynszu także koszty konserwacji i drobnych napraw. Stąd też GKO uznała, że w przedmiotowym stanie faktycznym doszło w (...) do naruszenia art. 9 pkt 1 uodfp.

Kolejną kwestią rozważaną przez GKO stał się zarzut postawiony w odwołaniu Obrońcy Obwinionego (2), że Obwiniony nie był osobą, która zdecydowała, że wydatki na konserwację i usuwanie awarii wynikające z faktur nr 17/2015 i 28/2015 będą płatne ze środków pochodzących z dotacji.

GKO odnosząc się do tej kwestii nie podzieliła przekonania MKO, że zatwierdzenie do zapłaty przez Obwinionych faktur nr 17/2015 i 28/2015 jest tożsame ze wskazaniem jako źródła finansowania tych faktur środków pochodzących z dotacji. W rzeczywistości bowiem płatność tych faktur nastąpiła ze środków własnych (...), a nie z konta wskazanego do rozliczania dotacji. Dopiero później podjęto w (...) decyzję o rozliczeniu płatności z tych faktur ze środków pochodzących z dotacji. MKO uznając winę Obwinionych błędnie założyła, że datą popełnienia czynów są daty złożenia przez Obwinionych podpisów zatwierdzających wypłatę środków z rachunku (...) za usługi firmy (...) w zakresie prowadzenia bieżącej konserwacji i usuwania awarii, skoro wówczas, jak wynika z zebranego materiału dowodowego, nie podjęto jeszcze decyzji, że faktury te będą rozliczone ze środków dotacji. GKO podzieliła tym samym zdanie wyrażone podczas rozprawy przez Z-cę Głównego Rzecznika, że ostateczne przypisanie winy Obwinionym możliwe jest tylko w sytuacji odtworzenia procesu decyzyjnego, który miał miejsce w (...), dotyczącego kwalifikacji przedmiotowych faktur jako płatnych ze środków dotacji. Dopiero odtworzenie tego procesu pozwoli na ostateczne wskazanie daty popełnienia zarzucanych czynów oraz uznanie, czy decyzje w tym zakresie podejmowane były przez Obwinionych, czy też bez ich udziału. Stąd też MKO powinna, ponownie rozpatrując sprawę, dokonać niebudzących wątpliwości ustaleń w tym zakresie.

GKO zwróciła także uwagę na to, że MKO w swoim orzeczeniu nie dokonała określenia stopnia szkodliwości dla finansów publicznych zarzucanych Obwinionym czynów, co wzbudza wątpliwości, czy rozważono wszystkie okoliczności sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęte rozstrzygnięcie. Taka sytuacja jest niedopuszczalna ze względu na zachowanie społecznego poczucia sprawiedliwości i zaufania obywateli do prawa i pracy

Sygn. akt BDF1.4800.64.2018

organów orzekających (por. orzeczenie GKO z 24 marca 2014 r., BDF1/4900/22/24-25/14/RWPD-15745).

Jak wskazał NSA w wyroku z dnia 14 czerwca 2011 r. (sygn. akt II GSK 688/10) art. 28 uoondfp definiuje instytucję szkodliwości naruszenia dyscypliny dla finansów publicznych oraz formuluje kryteria oceny stopnia tej szkodliwości. Do przesłanek uwzględnianych przy tej ocenie należy waga naruszonych obowiązków, sposób i okoliczności ich naruszenia oraz skutki naruszenia. Wszystkie czyny stanowiące naruszenie dyscypliny finansów publicznych są szkodliwe społecznie. Natomiast stopień szkodliwości konkretnego czynu danego sprawcy dla ładu finansów publicznych jest elementem, który komisja orzekająca musi przeanalizować (zob. zob. wyrok WSA w Warszawie z 14 lutego 2017 roku, V SA/Wa 447/16).

Stąd też wskazanie GKO, że jeśli podczas ponownego rozpatrywania sprawy MKO, odtwarzając proces decyzyjny w (...) w zakresie kwalifikacji faktur jako płatnych ze środków dotacji, byłaby w stanie wykazać że to Obwinieni podjęli decyzję w tym zakresie, to konieczne jest wykazanie stopnia szkodliwości zarzucanych czynów. Dopiero, jeżeli MKO uzna winę Obwinionych i oceni, że stopień szkodliwości tych czynów jest wyższy niż znikomy, możliwe będzie pociągnięcie Obwinionych do odpowiedzialności w zarzucanym zakresie.

Uwzględniając powyższe, Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji.